

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Septimvs. De obligatione, qua tenemur nos declarare pro Christo, &
imitari ejus vitam publicam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES SEPTIMUS.
DE OBLIGATIONE,

*Qua tenemur nos declarare
 pro Christo, & imitari eius
 vitam publicam.*

MEDITATIO XIX.

De duobus Vexillis.

Aut

*De obligatione nos aperte de-
 clarandi pro JESU Christo.*

Hæc Meditatio ita appellatur, quòd S. Ignatius in ea ideam sibi formaverit duorū belli Ducum, milites conducere volentium. Unus erat Dominus noster JESUS Christus; alter Dæmon: uterque illos ad sua signa invitat. Per hanc Meditationem Deus ipsi mentem indidit, instituendi suum Ordinem sub nomine Societatis JESU,

eius finis esset pugnare sub vexillo Christi, ejusque inimicis bellum inferre. Rectè autem hæc Meditatio hoc loco ponitur, quia, postquam desiderium concepimus imitandi virtutes & vitam Christi latentis, oportet nunc, ad ipsius exemplum, prodire in campum, ipsum aperte sequi, & citra metum partes Virtutis amplecti, atque alios etiam ad illas pertrahere.

PUNCTUM I.

CONSIDERA: Luciferum, qui nomen Principis Mundi usurpavit, sedere in throno igneo, circumdatum innumerabili Dæmonum, velut militum, multitudine, quos hortatur, ut sua sequantur imperia, & quotquot poterunt, homines ad suas pertrahant partes. Constitutum ipsi est erigere rebellionis vexillum contra DEUM, & Christo inferre bellum, atque omnes homines sub jugum suum cogere, ut postquam ipsos reddidit rebellionis suæ socios, reddat etiam æternæ suæ miseræ consortes. Media, quibus utitur, sunt amor

voluptatum, amor divitiarū, amor honorum. Hæc sunt velut tria ipsius symbola, quæ tribus respondent concupiscentiis, quarum S. Joannes meminit. Horum ope omnes ferè homines ad suas partes allicit; voluptuosos spe voluptatum; avaros spe divitiarum; ambiciosos spe honorum.

Confidera: paucos esse, qui se satis tueantur, vel contra unam tentationem, non nihil gravius insurgentem; paucissimos autem, qui se bene defendant, qualemcunque denique virtutem habere videantur, quando Dæmon omnes tres machinas ad expugnandum ipsorum animum admovet; quique possint resistere triplici illicio & magnæ voluptatis, & magni lucri, & magni honoris.

Deplora cœcitatem plurimum hominum, qui, cum non advertant, immoderatum amorem voluptatum, divitiarum, & honorum ad infernum, velut ultimum terminum,

num, ducere, se illuc cœco impetu, & furiosorum instar, præcipientes agunt. Ingemisce, ob jacturam tot animarum Christi sanguine redemptarum, quæ nullis ipsius gratiis & beneficiis commota, turpi transfugiô ipsum deserunt, & ad castra Diaboli convolant, ejusdem cum ipso rebellionis & pœnarum rex. Roga DEUM, ut miseris hos illuminet, & Ecclesiæ suæ operarios, zelô & fervore plenos, submittat, qui infelices has animas ab interitu revocent. Te ipsum quoque inspice, & vide, an non tu quoque Dæmonis partes sis secutus, contra fidem in Baptismo datam, qua Diabolo ejusque operibus, Carni & voluptatibus, Mundo & ejus pompæ nuntium misisti. Hic in voluptates pruritus, hic bonorum & honorum ambitus, an non satis indicant, te sub signis Diaboli militare? Si ita est, erubescere, & dole de tua cœcitate: pete à DEO veniam, & renova solemnem

illam protestationem, qua in Baptismo Dæmoni, Carni, & Mundo renuntiasti.

PUNCTUM II.

Considera: Ex altera parte Dominum nostrum JESUM Christum, splendido insidentem throno, suavi amœnâque facie, modestia, & majestate plenum, elevare vexillum, Diabolo è diametro oppositum, & omnes invitare homines ad sui imitationem, his amantissimis & suavissimis verbis: *Venite ad me omnes, qui huc usque sub captivitate Dæmonis genuistis, & ego reficiam vos. Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde. Jugum enim meum suave est, & onus meum leve.* Matth. 11.

Sicut igitur venit, ut everteret Tyrannidem Diaboli; ita consiliis, motivis, & mediis prorsus diversis utitur ab iis, quibus Dæmon suas technas instruit. Animus ipsi est per-

persuadere hominibus, ut ad sua signa confluant, arma illaturi inimicis Divinæ gloriæ, & propriæ ipsorum salutis, atque ut, ita obtentâ Victoriâ, æternam sibi felicitatem comparent. Media, quæ ipsis proponit, sunt efficax & præsens renuntiatio voluptatum, divitiarum, & honorum pro Religiosis; & separatio ab omnibus rebus pro Christianis, quæ adeo necessaria est, ut sine illa sperari falsus non possit. Ita enim docet S. Paulus, cum dicit: quòd illi, qui possident bona, debeant esse tanquam non possidentes; & illi, qui gaudent voluptatibus, tanquam non gaudentes; & illi, qui vivunt in hoc mundo, tanquam non viventes, disjuncto nempe ab omnibus perituris affectu.

Obsecro te: an aliquando in te ipso sensisti hanc à rebus humanis animi averfionem? Sollicita hæc cura, qua voluptatibus afficeris; hæc indignatio, si tibi tollantur;

hic

hic nimius in terrena affectus, si in mundo vivas; hic vilium recularum, quæ magnarum rerum pretium apud te occupant, tenax amor, cum Religiosus sis; hoc estimationis & honoris desiderium; hæc inquietudo, hæc fastidia, si quis tibi præfertur, denotant sanè, te cor gerere rebus mundanis affixum, & cum Christi debeas, te Dæmonis vexillum sequi, nec hominis Christiani nomen mereri. Qui enim Christiani sunt, sequuntur Christum, & ejus mandatis obediunt. Ubi tu hoc fecisti? An erubescis Evangelium, & pudore abstraheris, ne te pro Christo declares, & virtutem profitearis? Non times, ne Christum quoque tui aliquando pudeat in extremo die Judicii, & quemadmodum tu ipsum inficiatus es, ita ipse etiam te tunc inficietur? Denique non est tibi curæ, ne te puniat, velut infamem transfugam, qui contra fidem, in Baptismo datam, ipsum turpissimè de-

se.

seruisti, ut Mundo & Dæmoni ad-
hæreres, capitalibus ipsius inimi-
cis? Ita, Domine, vehementer ti-
meo, & adhuc magis timerem, ni-
si dolor, quem, concepi, quòd e-
rubuerim tua signa sequi, & me
Christianum profiteri; ac firmum
propositum, quo nunc statuo re-
parare turpem hanc ignaviam, me-
que sancta quadam audacia pro te
publicè declarans, Mundum res
suas habere jubeo; nisi, inquam,
ille dolor & hoc propositum mihi
spem facerent, te, qui mihi hoc
consilium inspirasti, additurum,
quoque animum & vires, quibus
illud exequar.

*Qui non est mecum, contra me
est. Matth. 12.*

*Qui me erubuerit, & meos ser-
mones, hunc Filius hominis erube-
scet, cum venerit in Majestate
sua. Lucae 9.*

ME-

MEDITATIO XX.

De tribus gradibus
Humilitatis.

Postquam statuimus, in præcedente Meditatione, sequi signa Christi, S. Ignatius proponit tres gradus perfectionis, quos gradus humilitatis appellat. Per humilitatem intelligit submissionem humanæ voluntatis erga Divinam, in quo veræ humilitatis natura consistit. Proponit itaque tres gradus, ut videri possit, quemnam conscendere velimus.

PUNCTUM I.

Considera 1. Primum humilitatis, sive perfectionis gradum in eo consistere, ut ita nos Divinæ legi & voluntati subjiciamus, ut malimus potius bona omnia, sanitatem, famam, honorem, & vitam ipsam amittere, quàm aliquod ex Dei mandatis violare, ejusque gratiam perdere.

Considera 2. Nihil esse ita rationi consonum, quàm ut creatura obe-

obediat suo Creatori, à quo habet omnia, & ex quo in omnibus dependet; & ut submittat suam voluntatem, debilem illam, corruptam, & cœcam, voluntati DEI sui, Omnipotentis, Sapientissimi, Justissimi, & Sanctissimi; ac denique ut præferat gloriam Divinam, quæ bonum aliquo modo infinitum est, voluptati, honori, & vitæ suæ, quæ in se aut nihil omnino sunt, aut certè perquam exigui ponderis.

Confidera 3. Nihil etiam esse hac subjectione homini utilius. Per hanc enim sibi pacem animi, amicitiam, & præsidium DEI, ac denique felicitatem æternam comparat.

Confidera 4. Christum JESUM suò nobis exemplò demonstrasse, quò usque hæc obedientia debeat eniti, postquam ipse DEO bona sua omnia, delicias, voluptates, quietem, gloriam, vitam ipsam, infiniti utique pretii, in Sacrificium obtu-

tulit, voluitque libentius, ut quidam SS. Patrum loquitur, perdere vitam & omnia, quàm obedientiam. Hoc exemplo animati SS. Martyres, promptissimò animò potius crudelissima tormenta & mortem ipsam subierunt, quàm ut legem DEI infringerent, & vel unicum peccatum mortale committerent. Ad hoc quoque exemplum tot Sancti Mundum, & quidquid in illo charum habuerunt, aspernati sunt, ne se perdendæ Divinæ gratiæ periculo exponerent.

Ecce primum humilitatis, sive perfectionis gradum, ad obtinendam æternam salutem prorsus necessarium! Esne tu semper in illo constitutus? Si hoc esset, num tam facile in hac & illa occasione peccatis lethiferis te contaminasses? Quòd si nunc in hoc gradu consistas, gratias, quas potes maximas, DEO age: noli tamen tibi applaudere, quia hæres adhuc in primo gradu, in quo omnes Christiani esse.

esse debent sub pœna æternæ damnationis; & fortè, nisi tibi blandiaris, causam adhuc dubitandi habes, an re vera ibi sis constitutus.

PUNCTUM II.

CONSIDERA 1. Secundum humilitatis, sive perfectionis gradum in hoc consistere, ut aliquis se ita perfectè substernat voluntati Divinæ, ut malit jacturam bonorum omnium, sanitatis, honoris, vitæ facere, quàm DEO, vel in minimo, displicere, & vel unicum levissimum peccatum ex proposito committere.

CONSIDERA 2. Rationabilissimum omnino esse, ut creatura se in omnibus subjiciat suo Creatori; ut filius beneplacitum sui Patris ita cordi habeat, ut illud præponat omnibus rebus, statuâtque regulam suarum actionum. Denique justissimum esse, hominem ita ab omni offensa DEI abhorrere, ut in minimis æquè ac in gravioribus il-

li

li displicere nolit. Et hic est secundus perfectionis, sive humilitatis gradus.

Dic age, pervenistine ad hunc gradum? Hæc facilitas committendi peccata venialia, hæc exigua occasiones ad illa allicientes evitandi cura, levis iste dolor, quem de commissis concipis, abunde docent, te adhuc longè ab hoc perfectionis gradu esse remotum. Et tamen nondum est ultimus & supremus. Potest enim quis in eo stare, & ita comparatus esse animo, ut difficile ipsi non sit frui voluptatibus, modò sint innocentes; divitiis, modò legitimè acquisitis; æstimatione, honore, & laude hominum, modò Divinæ gloriæ non obstant. Verùm hic status suis difficultatibus non caret. Nam 1. difficile est his bonis non affici: hic autem affectus libertati animæ, se totam DEO suo consecrantis, adversatur. 2. Deducit frequenter ad noxas veniales, non sine animi ad-

advertentis nota, quæ dubium facit, an non sint positio studio commissa. Denique hic status nondum se conformat statui JESU Christi. Ideo qui vult integrè perfectus esse, debet movere gressum ad tertium humilitatis gradum.

PUNCTUM III.

Considera: Tertium humilitatis, sive perfectionis gradum in hoc consistere, ut quis ita animò sit comparatus, ut, si non esset majus offendendi DEI periculum, dum quis voluptatibus, divitiis, honoribus potitur, ac est in statu huic opposito, nihilominus ex sincero imitandi Christum, seque per omnia DEO pauperi, crucifixo, & exinanito conformandi desiderio vellet potius paupertatem divitiis, tolerationem voluptatibus, humilitatem gloriæ præferre; ita ut si quis ex Divinæ Providentiæ ordinatione obligatus esset vitam

du-

ducere intra honorum & voluptatum comitatum, tamen semper secretam & continuam haberet inclinationem, quæ ipsum ad paupertatis studium inflecteret: Ecce! hoc est, quod dicitur, habere spiritum JESU Christi.

Quàm sublimis est iste gradus! quàm perfectus, quàm excellens! Sed, bone JESU, quàm longè sum ego adhuc ab eo sepositus! quod satis prodit horror iste crucis & humilitatis, quem in me sentio; qui etiam ostendit, te à me, mi JESU, non verè amari; si enim te amarem, cuperem me tibi similem reddere, & amarem, quod tu amas. Non, mi DEUS, nemo te potest amare, nisi & crucem, & submissionem amet: Sed nec hæc quis amare potest, nisi te amet. Solum tui amor est, qui nobis possit tam sublimia, tamque naturæ contraria sensa inspirare. Volo, Domine, volo te sequi; sed, ut possim, necesse est, ut tu me trahas, etiam

re-

reluctantibus animi mei motibus, etiam renitentibus ratione & sensibus meis. Trahe me post te, & curremus. Fac me, ô mi JESU! diligere te, ut amem etiam individuos comites tuos, tolerationem, humilitatem, & paupertatem. Fac, ut mea voluptas sit, spernere tui amore omnem voluptatem: mea gloria, renuntiare omni Mundi gloria, ut absit mihi gloriari, nisi cum S. Paulo Apostolo tuo in humilitate crucis tuæ. Fac denique, ut tua paupertas, tui dolores, tuæ ærumnæ sint meæ unicæ divitiæ, & loco omnium rerum, ô adorabilis, ô amabilis JESU!

Estote ergo perfecti, sicut Pater vester Cælestis perfectus est. Matth. c. 5.

Æmulamini charismata meliora. 1. Cor. c. 12.

Non quòd jam acceperim, aut jam perfectus sim; sequor autem, si quo modo comprehendam. Philip. 3.

L

ME-

MEDITATIO XXI.**De tribus hominum****Classibus, qui omnes cupiunt
salvi fieri,****Et****De diversa illorum ad
hunc finem præparatione.**

Postquam S. P. Ignatius proposuit Meditationem de duobus vexillis, ut nos ad imitationem JESU Christi animaret; & illam de tribus humilitatis gradibus, ut perspiceremus, quo modo, & usque ad quem perfectionis gradum sequi ipsum velimus; nunc Meditationem de tribus classibus præscribit, ut explorare sinceritatem nostræ voluntatis, & cognoscere vires nostri propositi possimus. Ita appellat hanc Meditationem, quia comparatione trium mercatorum, volentium certam pecuniæ summam Dei servitio applicare; trium ægrorum, cupientium sanitatem recuperare; & trium Aulicorum, desiderantium Principi suo inservire, graphicè depingit diversas illorum dispositiones, qui Deo servire, suamque salutem in tuto collocare volunt. Primis satis est velle; nec enim media arripiunt, & longè minùs ad executionem tendunt. Secundi volunt quidem

adhibere aliqua media, sed illa tantum, quæ ipsis placent; non quæ magis idonea & necessaria sunt ad obtinendum scopum præfixum. Ultimi denique sunt parati ad applicanda omnia media, etsi difficilia ipsis accidant, modo utilia & opportuna judicentur ad assequendum finem, ad quem tendunt. Et hi soli sunt, qui rem agere efficaciter volunt.

PUNCTUM I.

De falsa illorum persuasione, qui sibi imaginantur, se velle sequi Christum, & propriam operari salutem, sine applicatione medicorum.

CONSIDERA: difficile esse, hominem, qui, in sacro secessu, seriò expendit magnas illas & solidas veritates, sibi in eo propositas, de necessitate tendendi ad ultimum finem, & pro sua salute laborandi; de miseris eorum, qui inde deflectunt; de commodo & utilitate illorum, qui per rectam se-

L 2 mitam

mitam decurrunt, & Christum sequuntur, tam certum, tamque peritum, & amabilem Ducem; de securitate viæ, quã ipse nobis stravit, & excellentiã virtutum, quarum exemplô nobis præluxit; difficile, inquam, esse, hominem talem non habere mentem illustratam, & intellectum convictum splendore tam illustrium veritatum. Atque ideo facile sibi persuadere poterit: detestari se suos errores, & suorum peccatorum horrore percelli: proposuisse se firmiter tutiorem deinceps ingredi viam, & amare virtutes, quas agnovit esse tam præstantes. Cum tamen à sua opinione fallatur, dum sibi imaginatur, quæ mente & animo volvit, etiam in cor descendisse, & contemptum, quo vitia damnat, esse verum horrorem; æstimationem autem, quam de virtute concepit, esse sincerum amorem. Certè justa subest timendi causa, ne se ipsum decipiat, si in his subsistat,

nec

nec manus extendat ad arripienda media, quibus adjutus, ad finem, quem sibi propofuisse videtur, per-tingat. Hæc omnia tantum in men-
te, nondum in voluntate verfan-
tur: aut si voluntas aliquam par-
tem habet, si aliquem averfionis
contra malum, aut amoris pro bo-
no motum elicit; hæc averfio non
erit, nisi leve fastidium, quo per-
niciosos vitii & peccati partus aver-
fatur, non feria & efficax detesta-
tio: hic amor erit quoque tantum
debilis oblectatio de bono, non
sincerus virtutis amor, nec efficax
defiderium fequendi Christum,
& omni cura ad propriam salutem
incumbendi. Ut quis velit fince-
rè & efficaciter finem, necesse est,
ut amplectatur media, quibus ad
illum pervenitur: & hoc est, quod
ifti non faciunt; aut si adhibeant
aliqua media, erunt illa ipforum
genio, non fini, conformia. Hi
tales fimiles funt illi ægro, de quo
S. Ignatius loquitur, qui vult ad-

mittere remedia, non quæ Medicus iudicat sanitati consentanea, sed quæ ipsi arrident: similes illi Aulico, qui vellet servitia præstare suo Principi, non in conflictu periculorum & pulvere militari, sed in aulæ & mollioris vitæ deliciis. Non est autem prudentium ullus, qui censeat, hos tales agere bona fide, & finem seriò & efficaciter velle.

Nónne & ego cogor coram DEO, pari pudore & sinceritate, confiteri, me, huc usque blandienti hoc errore deceptum, mihi ipsi assentatum esse, ac si cogitationem concepissem de procuranda mea salute & perfectione, cum interea neglexerim uti illis mediis, quæ inspiratio Divina, & consilia mei Cōfessarii, & ipsa mea conscientia mihi suggererunt, velut magis propria & necessaria ad salutem meam in tuto ponendam, & ad hauriendum in via perfectionis profectum? Nempe in mentem nunquam re-

Meditatio Vigesima Prima. 247

vocavi illa JESU Christi verba:
Non omnis qui dicit mihi: Domine Domine! intrabit in Regnum Cælorum. Matth. c. 7. v. 21. Spero, mi DEUS, de tua bonitate, facturum te per tuam gratiam, ut emendem errorem, in quo huc usque fui, quem ut agnoscerem, Cælesti tuo lumine effecisti; suppeditaturum mihi etiam animum & vires, quibus de iis mihi mediis prospiciam, quæ, te adjuvante, utiliora cognovero ad procurandam animæ meæ salutem, & ad hauriendum in via perfectionis progressum.

PUNCTUM II.

Falsa hæc persuasio radix est corruptela, & iactura majoris Christianorum partis.

CONSIDERA: non esse hominem tam perversi ingenii, qui non dicat, se velle salvari. Nullus Pec-

catorum est tam perfriētæ frontis, ut non aliquoties asserat, se velle converti: nullus tantæ ignaviæ Religiosus, qui non credat, se velle aliquo modo pervenire ad perfectionem. Quia nullus hominum est tam stolidus, tamque sui inimicus, ut se perditum velit. Alterutrum autem ut fiat, necesse est, vel ut velis te salvari, vel ut velis te damnari; nec enim datur medium. Omnes malæ vitæ Christiani, qui utique majorem numerum conficiunt, dici possunt nolle efficaciter converti; omnes Religiosi socordes & ignavi nolle sincerè acquirere perfectionem; quia nulla adhibent vera media: ideo si rem in fundo spectemus, volunt damnari. Itaque hic putridæ farinæ Christianus, qui tantopere protestatur, velle se salvari, suis sibi moribus contradicit, quia nec peccata, nec peccandi occasiones vitat; quia nullum ponit in subigendis indomitis suis motibus studium;

dium; nullam sibi in ulla re vim infert, & , quod consequens est , nulla apta adhibet media, quibus posset ad finem sibi propositum promoveri. Hæc etiam ex pari ratione intellige de Religioso.

Hic error, qui magis ex opere ipso & experientia, quam ex ratiocinatione innotescit, facile apprehenditur, si quis se ipsum inspiciat, & actiones suas examinet. Est autem alius longè periculosior, quia occultior. Et est illorum, qui quidem adhibent aliqua media, quibus finem sibi præfixum assequantur; sed non ea, quæ oportet adhibere, aut certè non magis idonea. Hi in eò graviore periculo versantur, quòd videantur præstare aliquid pro sua salute, & ideo securos se arbitrantur; quia tamen non omnia præstant, quæ deberent, se evidenti sui interitûs discrimini objiciunt. Sic hic homo vult quidem abstinere à frequentando infami hoc loco; sed non

vult discedere ab hoc commercio & negotio, quod ipsi est perpetua peccandi occasio. Ille vult cavere ab illicito hujus Personæ aspectu; sed ut ipsam penitus amplius non aspiciat, impetrare à se ipso non potest, quod tamen ipsi omnino esset necessarium, si quidem & naturæ, & virtutis suæ imbecillitatem consideret. Ille vult quidem dare eleemosynam; sed justum, quod habet, dubium de iniqua alieni boni possessione sibi eximere non sustinet, ne fortè restituere cogatur. Alius vult quidem aliquod temporis spatium precibus, & sacræ lectioni tribuere; sed adire Sacramenta detrectat. Hæc famina vult exercere opera misericordiæ; sed invigilare liberorum educationi, & instructioni domesticorum, quod ex officio, & statûs sui ratione deberet, prorsus negligit. Illa vult quidem abrumpere illecebrosum hoc commercium; sed lusum, & certas a-

ni-

nimi relaxationes, quæ illuc trahunt, deserere non potest. Ista vult quidem accedere SS. Sacramenta; sed se ipsam componere, marito morem gerere, imminuere luxum, & liberioris vitæ blandimenta moderari non vult. Hi tales habent, ut videtur, causam aliquam credendi, quòd damnari nolint; sed cum non agant, quæ pro sua salute agere deberent, propè omnino nihil agunt.

Nihilominus major hominum pars in mundo ita comparata est, etiam illi, qui perquam honesti habentur, & fortè plures, qui intra religiosa claustra vitam degunt. An non, Domine, & ego in hac nave navigo? An non tantò majorem timendi causam habeo, quantò mihi minùs timeo? cum hæc ipsa securitas, qua mihi blandior, fortè erroris & cœcitatæ meæ partus sit, qui periculum celat, & viam mihi adimit, qua illud prævenire, & evitare possem. Hæc

mea negligentia, quæ fecit, ut ufus non fim mediis, quæ tu mihi velut comparandæ salutis meæ aptiora ostendisti; hæc ignavia mea, qua illa rejeci, quæ difficiliora, & inclinationi meæ ac sensibus contraria videbantur; hæc inconstantia, qua dimittere nolui, quæ minùs idonea elegeram, an non satis probant, me nondum efficacem, in agendo salutis meæ negotio, voluntatem habere? An non satis demonstrant, placuisse mihi me ipsum demulcere, & inani ac falsa persuasione lactare, quasi seriò salutem meam quærerem, cum interea, neglectis mediis, illius procurandæ me impotentem redderem? Averte, mi DEUS, hanc calamitatem à me, & cum tu sis Dominus voluntatis meæ, fac, ut illa sincerum & efficax tibi serviendi, atque ita salutis meæ stabilien-
dæ desiderium concipiat.

Vult, & non vult piger. Proverb. 13.

Desideria occidunt pigrum; noluerunt enim quidquam manus eius operari. Proverb. 21.

Non omnis, qui dicit mihi: Domine, Domine! intrabit in regnum Cælorum. Matth. 7.

CONSIDERAT. VII.

De Electione.

I. **E**lectio est admirabile S. P. Ignatii inventum; quod ipse in certam methodum reduxit, cuius nobis regulas præscripsit, per quas circa electionem statûs, aut cuiusvis alterius negotii, de quo deliberare volumus, DEI voluntatem cognoscere, & nos ita præparare possimus, ut agnitam sequamur.

II. Nihil est utilius hoc electionis exercitio; quia nihil est tanti momenti, ac cognoscere, & sequi voluntatem DEI in iis, quæ ad electionem statûs vitæ nostræ pertinent. Ex ea dependet nostra qui-

es, & animæ nostræ salus; DEUS enim nobis gratias ac benedictiones, ad hanc & ad illam necessarias, alligavit certo statui, in quo nos ex arcano Divinæ suæ Providentiæ consilio, vult esse constitutos; ita ut nobis suum auxilium & concursum nunquam sit suppeditaturus, nisi hunc statum amplectamur. Subtracta autem ope Divina, quid aliud expectare possumus, quam nostram damnationem, quàm jacturam bonorum, fortunarum eversionem, inquietudinem continuam, mortale tædium, & omnis generis misérias in hoc, & in altero mundo?

III. Dispositiones porrò pro faciendâ rectâ electione sunt 1. Clara & viva cognitio finis, ad quem conditi sumus. 2. Firmum propositum nihil non agendi, ut illum assequamur; omnia removendi, quæ nos ab illo avertere possent; amplectendi cuneta, quæ nos eò deducunt; denique nulli parcendi
pre-

pretio, quo æternam salutem comparemus. 3. Constans cura, & conatus se semper tenendi collectū, & à vanis impedimentis & immoderatis affectionibus expeditum, ut ita se quis perfectè indifferentem, & velut in æquilibrio positum conservet, paratus semper eò inclinare, quò spiritus Domini nos impellet.

IV. Quod spectat ad tempus faciendæ electioni proprium, S. Ignatius nobis tria distinguit. Primum est, quando DEUS ita intellectum illustrat, ut de vocatione DEI dubitare non possit, atque ita voluntatem trahit, ut deliberandi spatium non habeat. In hunc modum vocavit S. Matthæum, & S. Paulum. Alterum est, cum per lumen minùs quidem vivum, satis tamen clarum, homini suam voluntatem cognoscendam præbet; & cum per gratias minùs fortes, allicientes tamen valde, & per abundantiam consolationum, sua-

vi-

viter & fortiter illum impellit, ut se sequatur. Tertium denique est, quando homo absque eo, quòd sit tantâ luminum & gratiarum abundantia præoccupatus, se videt in magna libertate spiritûs constitutum, ut possit, ordinariô DEI auxiliô, post propositum sibi finem, ob quem creatus est, se applicare ad cognoscendam DEI voluntatem circa electionem sui statûs.

V. Circa materiam electionis notandum est 1. Illam non posse esse malam; nam id, quod eligitur, non tantum debet esse bonum, sed etiam melius, ut Philosophus docet. 2. Finis non potest esse materia electionis; cum ex Philosophia constet, finem non subesse electioni, quia nemo deliberat de fine. Quis enim in deliberationem vocat, an velit esse felix & beatus? certè voluntas motu necessario fertur in finem. 3. Res, quæ potestati nostræ amplius non subsunt, non possunt venire in electionem. Sic
illi

illi qui certo jam statui, puta, matrimonio vel Sacerdotio, affixi sunt, non amplius opus habent electione; nisi fortè circa media, quibus, quantum fieri poterit, reparare volent errores à se commissos, dum hos status improvidè, & nec consulto, nec vocante DEO, amplexi sunt.

VII. Prima igitur & principalis materia electionis est vitæ status; ne ulli nos illigemus ex levitate animi, vel ex respectu humano, vel ex impetu, vel ob spem proventus aut aliam considerationem humanam, sed unicè quia DEUS nos illuc vocat. Deinde omnia alicujus ponderis negotia: ut si suscipiendum est aliquod officium, acquirendum beneficium, concludendum testamentum. Denique omnia ea, quæ ad cursum vitæ nostræ rectè dirigendum pertinent: ut sunt administratio familiæ, ordinatio occupationum, sumptuum, temporis, actionum quotidiana-

dianarum, bonorum, eleemosynarum, quas quis facere proponit; item usus & frequentatio Sacramentorum, eaque accedendi modus. Præterea possumus eligere certum aliquod vitium, quod oppugnare & extirpare; aut particularem aliquam virtutem, quam comparare decrevimus.

VII. Ut autem modus & methodus electionis rectè observetur, exactè sequi oportet regulas à S. Ignatio præscriptas. Proponenda in primis est res, de qua deliberare volumus, & semper præ oculis habendus finis, propter quem in mundo sumus, qui est servire DEO, & nosmet ipsos salvos reddere. Tum, postquam bene concepimus, quanti id momenti, ponderis, & necessitatis sit, tenendus est animus ab omni partium studio liber, & velut in æquilibrio, ut nec in hoc, nec in illud latus propendeat, nisi ut illud amplectatur, quod ad provehendam DEI gloriam

riam & animæ nostræ salutem optimum utilissimūque fore, judicaverimus. Demum petendum instanter à DEO lumen, quo agnoscamus ipsius voluntatem, & auxilium, quo juvante illam in omnibus sequi possimus.

VIII. Consideranda præterea, sunt commoda & utilitates, quas & pro gloria DEI, & pro nostra salute capere possumus ex hoc statu v.g. Religionis, ex hoc munere, hoc officio &c. Hæ sunt duæ regulæ, quibus unicè in hoc deliberationis negotio dirigi debemus; Nec res in genere tantum ponderandæ sunt, sed singillatim, & factâ ad nos, nostram conditionem, ætatem, temperamentum, inclinationem comparatione. Quin & è contrario expendenda sunt incommoda, obstacula, & pericula, quæ nasci possent, aut quibus nos exponeremus, si hunc statum, aut hoc officium susciperemus. Hæc ipsa commoda & incommoda utrin-

trinque scriptô excipienda sunt, & inter se comparanda: ex. gr. commoda & incommoda statûs Religiosi cum commodis & incommodis statûs Matrimonii, & vicissim commoda & incommoda hujus cum commodis & incommodis illius. Tum in illam partem inclinanda erit nostra voluntas, ubi plus emolumenti, minus obstaculi pro nostra salute reperiemus.

IX. Ut de voluntate DEI nos adhuc certiores reddamus, considerare oportet 1. Illud ipsum consilium nobis adhibendum esse, quod in hac occasione consulti, alteri daremus, cujus salutem, & perfectionem ex amore sincero desideramus. 2. Explorandum est cor nostrum, & videndum, quid à nobis factum vellemus, si in articulo mortis constituti, coram DEO, supremo nostro Judice, comparere deberemus; & secundum hoc iudicium, quod, quia ab æternitate dictatum, longè defæcatus est, quam

quàm quod falsæ affectionum nostrarum persuasiones suggerunt, in id nunc seriò incumbendum est, quod tunc à nobis præstitum esse, optaremus.

X. Denique recurrendum est ad preces, quibus à DEO petamus, ut, si id, quod bona fide elegimus, verè ad promovendam ipsius gloriam & animæ nostræ salutem utilissimum sit, nos in eo confirmare, & ita stabilire dignetur, ut nihil omnino sit, quod nos amplius inde dimovere possit.

XI. Hæc omnia communicanda sunt cum nostro Directore, ut, quid ipse sentiat, intelligamus. Recipienda sunt ipsius lumina, & ea illi declaranda, quæ DEUS nobis dedit: atque ita omnia ipsius iudicio & directioni submittenda, ex justo timore, ne fortè nosmet ipsos in aliquem implicemus errorem.

LECTIO

Pro Septimo Die.

Ex S. Scriptura. Cap. VII. ex S. Matth.
De Imit. Christi. Cap. XXXII. LIV. &
LVI. Lib. III.

Ex Duce Peccat. Lud. Granat. Cap. I. & II.
Lib. II.

Ex P. Rodriq. Cap. V. Tract. I. Part. III.

